

Publicerad 2014-12-07 09:50 av Lena Karman

Allting är inte så som det ser ut att vara...jag tror att vi behöver lite avgrunder här och där.

Avgrunden

Det lockar, det pockar, det sliter och drar.

Avgrunden öppnar sig glittrande djup och vacker men väldigt, väldigt farlig .

Det rinner en rännil, en ström - en flod kan den bli om en stund, när den stiger, och kommer till mig.

Det är absolut förbjudet- jag får inte på några villkor!

Med båda fötterna i tryggheten på den hårda ytan ovanför kvävs jag, här är jag bara liten, ynklig och rädd.

Vågar jag -vill jag..bara lite till, bara lite mod, lite tillitkanske jag ångrar mig

igen...

Jag doppar tån i förintelsen - det kittlar i magen , det känns som jag flyger. Hjälp jag kan dö!

Hur känns det att krossas, plattas till och försvinna -inte finnas mer?

Jag både vill -och vill inte veta.

Det lyser sol på min stövel i tryggheten.

Min andra stövel försvinner ner i skuggan, hamnar under ytan - jag är vild och modig!

Tårna i tryggheten står stilla. Ingenting rör sig.

De är liksom former än de andra, de gör rätt, de håller sig till reglerna, de är snälla. Tårna i tryggheten får ibland till och med vara med och skriva regler. För de har lärt sig hur de ska göra -de kan!

Men tårna i avgrunden får inte va med då.

Men NU stretar de, NU böjer de framåt, Nu tänjer de, rör runt och spränger gränser.

och NU gräver de djupt, inåt och neråt och NU sprutar det åt alla håll, helt

okontrollerat. NU är deras tid och NU.

Och jag står mitt emellan , jag tar stora kliv 1 2 3 med en fot i tryggheten och en i avgrunden - hej och hå vad det går. Ett pam och ett splasch. Det är härligt att gå framåt,

lycklig och halt med en fot på trottoaren och en i rännstenen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Karman med Poeter.se id #49101 innehar upphovsrätten